

La mort de l'amor

Vaig marxar d'allà sense que ningú em digués qui es moriria

Foto: Samuel Auguste

A les nits quan tinc por crido el pare perquè és més fort que la mare, però l'última nit que vaig tenir por el vaig cridar i va venir la mare i va dir, au dorm, i vaig preguntar pel pare i va tornar a dir, au dorm, i va ser quan vaig pensar que el pare era mort, perquè com que els avis es van morir fa poc i si preguntava per ells no em deien la veritat, això vaig pensar del pare, que era mort, i vaig començar a plorar fluixet i per no dir el que pensava en veu alta vaig contestar a la mare que tenia por, quan va preguntar per què plorava, però no era veritat; bé, sí: tenia por que el pare es morís o fos mort, però no plorava per la por, sinó pel pare, no sé si s'entén.

L'endemà la mare em va vestir i em va dir que aniria a casa de l'àvia i vaig preguntar un altre cop per ell i em va dir, serà allà, i no ho vaig acabar d'entendre al principi, què hi feia el pare amb l'àvia, però des d'aquell dia el pare viu amb l'àvia i la mare viu sola a casa, la casa on sempre hem viscut tots, i ja no vaig preguntar més, almenys el pare era viu, i quan el vaig veure vaig sortir corrent i li vaig fer una abraçada i va començar a plorar fluixet, i el pare mai plora i jo pensava que els grans mai no ploraven, només a les pel·lícules o quan es mor algú de la família, i una altra vegada vaig pensar que algú es moriria i potser seria l'àvia, i l'àvia s'estava aguantant, però també tenia ganes de plorar perquè els ulls els tenia així com se't posen quan tens ganes de plorar i t'aguanten per vergonya.

La mare va dir, adeu carinyo, després vinc a buscar-te; i va marxar sense dir res més, jo crec

que també amb ganes de plorar. Tot el dia vaig estar a casa de l'àvia i deia, mira, t'estem preparant una habitació perquè puguis venir a dormir a casa de la iaia, eh?, i havien posat un llit de nen i el pare havia portat algunes joguines de casa i d'altres eren noves, i les volia mirar una mica per veure si em posava més content, però no tenia ganes de jugar i ho vaig deixar estar.

A la nit, la mare va venir a buscar-me i vaig marxar d'allà sense que ningú em digués qui es moriria, i potser era jo qui s'havia de morir, no ho sé, i al cotxe, de camí a casa, vaig dir, mare, i la mare va abaixar el mirallet que té davant i em va mirar, i va dir, digues, i vaig preguntar qui s'havia mort, perquè jo només havia dormit a casa de l'àvia quan es van morir els avis, que em van deixar allà perquè els nens no poden anar als enterraments, i no va contestar i la vaig veure plorar perquè va oblidar-se de pujar el mirallet de davant i li veia els ulls, no podia deixar de mirar-los, i després de pensar-hi una bona estona vaig entendre que eren morts el pare i la mare, però no el pare i la mare, sinó el-pare-i-la-mare, junts, malgrat que tots dos segueixen vius, no sé si s'entén.